

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 13 CRUCIFICAT SI INVIAT

Vă salut, prieteni !

Moartea și învierea lui Hristos nu a fost un accident iar crucificarea Sa nu a fost o pedeapsă a unui revoluționar social care a atacat un guvern al acestei lumi. Isus a venit în lumea aceasta pentru a muri și a salva ființa umană. El a fost conștient de misiunea Sa de când era un copil; știa că era necesar să ajute pe tatăl Său în meseria lui. Isus Hristos a mers pe drumul crucii și a trăit în umbra crucii. Așa era necesar să fie, nu exista alt mod de a salva ființa umana. În acest studiu observăm ultima parte a vieții lui Hristos pe acest pământ.

Începem să vorbim de noaptea din grădina Ghetsemani. A fost una dintre cele mai teribile nopți ale acestei lumi, pentru că salvarea sau pierderea eternă a rasei umane era în mâna lui Isus. Acest tablou este necesar să ne facă să ne reamintim de altă grădină - Edenul. Aici, Adam și Eva, au eșuat lamentabil. Acolo, ei au predat destinul rasei umane dușmanului lui Dumnezeu. În timp ce pe muntele Sinai Isus se ruga: „*Să se facă voința Ta nu a Mea*”, în Eden, primii noștri părinți, au cedat tentației de a fi ca Dumnezeu... În timp ce în Ghetsimani, Isus a învins ispita de a renunța la salvarea rasei umane, în Eden, Adam și Eva, au deschis ușa pierderii pentru toate ființele umane...

Pavel, în 1 Corinteni 15, 21 și 22 spune:

„Căci, dacă moartea a venit printr-un om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos”.

Doar că, victoria lui Isus în Ghetsemani, nu a fost o temă romantică și demnă de cea mai frumoasă poezie; aceea a fost o noapte teribilă, de durere... Transpira cu picături de sânge (și a fost demonstrat că o ființă umană poate să transpire sânge doar în circumstanțe de durere extremă). Isus era singur; cei mai buni ucenici dormeau... străini de toate. El știa că, în câteva minute, va fi prins și supus la cea mai teribilă suferință. Și Isus era o ființă umană și ca orice ființă umană, Isus avea instinctul de conservare, și de aceea nu dorea să moară. Pentru aceasta I-a spus Tatălui:

„Tată, dacă este posibil, îndepărtează de la Mine paharul acesta”.

Și aici ar fi putut să se termine toată durerea Sa... Îngerii din cer au venit pentru a-L scăpa. Dar El era conștient că, dacă S-ar fi întors în cer, rasa umană ar fi fost pentru totdeauna condamnată; și dragostea Sa a fost mai mare decât frica. El S-a predat ca un miel care este dus la abator și ca o oaie în fața celor care o tund, a amutit și nu a deschis gura deloc, a murit pur și simplu...

Sa trecem acum la a doua parte; aici o să vorbim puțin despre Iuda. Eu, personal, nu cred că Iuda a vrut să aibă sfârșitul pe care L-a avut. Nu cred că de la început Iuda a intrat în rândul ucenicilor cu interese meschine; Luca zice că, înainte să aleagă pe ucenici, Isus a petrecut toată noaptea în rugăciune. În dimineața următoare i-a ales pe cei doi; de aceea nu cred ca Isus a greșit. Eu cred ca, Iuda s-a pierdut pe parcursul lucrării sale. Serva Domnului spune că în minunea înmulțirii pâinii și a peștilor, Iuda, pentru prima dată, a fost orbit de avantajul pe care l-ar putea obține de la Isus. Cred că, începând cu acest moment, el s-a concentrat mai mult de cum să stabilească regatul pământesc al lui Hristos și a pierdut din vedere Calea Cerească. A lăsat ca avantajele financiare și politice să-i stăpânească inima. Cu alte cuvinte, a permis ca Diavolul să stăpânească ființa sa, în ciuda faptului că făcea parte din cei doisprezece. Să ne întebăm: este posibil să lucrăm pentru Isus, să participăm la misiunea Sa, dar cu toate acestea sa avem inima compromisă cu răul? Aceasta este o întrebare serioasă, la care toți trebuie să răspundem la un moment dat.

Întorcându-ne la Iuda, cred că, în tot momentul, a simțit vocea lui Dumnezeu lucrând în inima sa, dar și-a împietrit-o, puțin câte puțin, până a pierdut din vedere răutatea lucrării pe care o făcea. Dar, când a văzut că lucrurile au ieșit de sub control, s-a predat disperării; nu a avut căința, ci remușcări, care, în consecință, l-au dus la sinucidere.

În a treia parte din acest studiu, vedem atitudinea unor persoane în fața crucii. Isus, fără îndoială, marchează diferența în viața ființei umane pentru bine sau pentru rău. Nimeni nu poate rămâne neutru în fața Lui: ori Îl iubești ori Îl lași; ori Îl urmezi ori Îl respingi... Să ne gândim, de exemplu, la grupul care făcea parte din Sinedriu. Isus le-a spus când a fost prins: *"In toate zilele am stat cu voi în Templu și nu M-ați prins; dar acesta este momentul vostru, ora puterii Întunericului."* Știți, dragilor, că Sinedriul era Curtea Supremă a iudeilor pe timpul lui Hristos... Misiunea lui era să administreze justiția, interpretând Legea. De acord cu o veche tradiție, avea 71 de membrii, care realizau lucrarea celor 71 de batrâni care ajutau pe Moise în administrarea justiției în Vechiul Testament. Problema cu membrii Sinedriului era că, chiar dacă erau cunoscători ai Legii și ai Vechiului Testament, nu cunoșteau, sau nu doreau să cunoască, profeția care anunța sosirea lui Mesia ca un copil umil, născut într-un staul; niciodată nu L-au acceptat pe Isus. L-au observat cu atenție, ca să vadă dacă ar putea găsi vreun defect, cu scopul de a-L duce la Curtea unde ei guvernau. Dar nici o dată nu au avut un motiv că să o facă; acum însă, le sosise ocazia. Să luăm aminte: toți cei care nu se predau lui Isus, cu scopul că analizează, că se mai gândesc... sunt în pericol să meargă în latura opusă, la un moment dat.

Alt personaj trist, în această săptămână tragică a morții lui Hristos, este Pilat. El ar fi putut să-L accepte pe Isus. Inima sa îi spunea că Isus nu era o ființă omenească obisnuită; chiar soția sa i-a spus că a avut un vis în care i se cerea să nu rănească pe Sfântul Domnului. Dar dorința sa de popularitate a fost mai mare, nu a putut renunța la faima acestei lumi și nu a luat cea mai buna decizie a vieții sale... Vei fi și tu unul dintre aceia care încă nu se predă lui Hristos pentru că nu vrea să piardă aplauzele, gloria și faima pe care o poate oferi lumea aceasta...?

Alt personaj este Irod, reprezentantul romanilor în Iudea. Luca 23,8 spune următoarele:

„Irod, când a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult; căci de mult dorea să-L vadă, din pricina celor auzite despre El; și nădăjduia să-L vadă făcând vreo minune.”

Ce pacat! Interesul lui Irod pentru Hristos nu era autentic; dorea doar să vadă vreo minune făcută de Isus; ca și cum drumul credinței era o parada a spectacolelor. Și dacă nu a obținut ce a cerut, l-a trimis din nou pe Isus la Pilat. Luca 23, 12 spune că Pilat și Irod erau vrajmași unul cu altul, dar în această zi ei s-au împrietenit. Da, păsările cu același penaj se unesc! Și amândoi s-au pierdut; amândoi au avut posibilitatea să se predea lui Isus, dar s-au pierdut...

În final să vedem reacția celor doi hoți care au fost crucificați cu Isus: amândoi aveau aceeași istorie de păcătuire, dar viitorul lor a fost diferit, pentru că la ora de a lua o decizie, unul dintre ei a hotărât să rămână în fântâna amărăciunii, în timp ce celălalt a acceptat pe Isus ca Salvator. Eu te întreb pe tine: Ce faci tu cu Isus, numit Hristosul? Îl vei accepta sau vei rămâne indiferent?

În a patra parte a acestui studiu, vedem importanța învierii lui Isus. Femeile au ajuns de vreme la mormânt, și groapa mormântului era goală; Isus îndeplinise misiunea Sa pe acest pământ. A murit, că să plătească datoria ființei umane; a murit moartea noastră. Nu avea nimic mai mult de făcut în mormânt; acest mormânt nu avea putere să-L mai rețină. Isus a înviat ca să sigileze victoria noastră asupra morții. Pavel zice în 1 Corinteni 15, 14

„Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința voastră.”

Prietenul meu drag, învierea lui Isus Hristos e importantă, pentru că ea ne vorbește despre puterea lui Dumnezeu. Crezând în înviere, crezi în Dumnezeu. Dacă Dumnezeu există, dacă El a creat Universul și are putere asupra Lui atunci, El are putere de a scula morții. Dacă El nu are această putere, nu e Dumnezeu, nu e demn de credința noastră și nici de adorarea noastră. Doar El, care a creat viața, poate să învieze după moarte; doar El poate învinge moartea și poate să dea victorie asupra mormântului. În învierea lui Isus, Dumnezeu ne reamintește de suveranitatea absolută asupra vieții și a morții. Învierea lui Isus, deasemenea, este o garanție a învierii celor răscumparați, care este un principiu bazic al credinței creștine. Spre deosebire de alte religii, doar creștinismul are un fundator care a învins moartea și a promis urmașilor Săi ca o să li se întâmple la fel. Toate celelalte religii au fost fondate de oameni și profeți al căror final a fost mormântul. Ca și creștinii, suntem consolați de faptul că Dumnezeu S-a făcut om, a murit pentru păcatele noastre, a fost mort și a fost înviat a treia zi; mormântul nu a putut să-L rețină pe Isus Hristos care este viu și acum este așezat la dreapta lui Dumnezeu, Tatăl nostru din ceruri.

Ajungând la sfârșitul acestui studiu, vorbim despre discipolii care se îndreptau către Emaus, după înviere. Pe parcursul celor trei ani de lucrare, Isus a încercat să-i învețe o dată, și încă o dată, natura spirituală a Împărăției Sale și El, întotdeauna a crezut că L-au înțeles. Realitatea însă era dureros de crudă: ei niciodată nu L-au înțeles. De aceea, odată cu moartea lui

Isus, ucenicii s-au simțit frustrați, derutați și triști... perspectivele lor politice au ajuns la sfârșit; „împărăția cerurilor”, pentru ei, era o împărăție care nu a fost decât o iluzie. Și, în acea duminică, în timp ce cei doi se reîntorceau la Emaus, cu speranțele frustrate, unul dintre ei era Cleopa.

Cleopa, chiar fără să-L cunoască, I-a zis lui Isus ceea ce este scris în Luca 24, 18 - 21: „Drept răspuns, unul dintre ei, numit Cleopa, I-a zis:

*„Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în zilele acestea?”
„Ce?”- le-a zis El. Și ei I-au răspuns: „Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un prooroc puternic în fapte și în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod. Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte, și L-au răstignit? Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi când s-au întâmplat aceste lucruri.”*

De ce cuvintele lui Cleopa erau încărcate de atâta pesimism? „Noi credeam că El era Cel care trebuia să izbăvească pe Israel” -a spus întristat. Săracii ucenici! Au înțeles atât de greșit ceea ce reprezintă Împărăția lui Dumnezeu. Izbăvirea pe care Isus le-a promis-o era în plină acțiune. Acesta era motivul pentru care Domnul Isus a acceptat moartea pe cruce, și ei se gândeau că Isus i-a dezamăgit. Au fost respinși la examenul final... Dar Isus niciodată nu aruncă pe cel care eșuează. El este Dumnezeul posibilităților, întotdeauna dispus să dea o pagină în alb pentru a scrie o nouă istorie. Pentru asta, chiar în acea noapte Isus a apărut înaintea ucenicilor ascunși, dominați de frică, cu ușile zăvorâte și le-a confirmat misiunea lor. Ucenicii, după ce Isus a dispărut în momentul rugăciunii de la cină, și-au dat seama că Cel care i-a acompaniat pe drumul către Emaus era chiar Isus. Ei au spus: „Nu ardea inima noastră când ascultam cuvintele Sale?” Așa este, nu există inimă care să nu ardă când ascultăm cuvintele vieții veșnice.

Dragul meu, Dumnezeu să te binecuvinteze, ca viața ta, să fie o viață victorioasă și plină de triumf. A fost foarte bine să studiem, în tot acest timp, despre ceea ce Luca vorbește cu privire la viața lui Hristos. Luca ne vorbește despre misiune, el ne vorbește despre ultima săptămână a vieții lui Hristos; Luca ne vorbește despre misiunea femeilor și ne vorbește despre cum Evanghelia trebuie să influențeze viața noastră de zi cu zi.

În sfârșit, cred că toți am crescut studiind despre ce vorbește Luca cu privire la Isus Cristos.

Dumnezeu să te binecuvinteze!

*Traducere: Liana Cureraru
Tehnoredactare: Mihaela Fortan
www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com*